

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

3 דצמבר 2009

ת"פ 40112-08 מ.י. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' פלוריס ואח'

בפני כב' השופט חאלד כבוב

מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א - פלילי

מאשימה

נגד

יוסי פלוריס

נאשם 1

החלטה

זוהי בקשה שהוגשה על ידי המבקש במסגרתה עתר לאיסור פרסום שמו של המבקש, כל זאת מכח סמכותו של בית המשפט לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, המסמיך את בית- המשפט לאיסור פרסום שמו של נאשם בפלילים בנסיבות מיוחדות שנקבעו על ידי המחוקק.

איסור הפרסום מבוקש לגבי כל מאגר מידע או אמצעי תקשורת למעט המרשם הפלילי ומערכת הניהול הפנימית של הנהלת בתי משפט, כל זאת בטענה שהאיסור נחוץ למניעת פגיעה חמורה בפרטיות המבקש, לרבות אפשרויות שיקומו.

עו"ד סודרי הרחיב בטיעונו במישור העקרוני, טען שמגמת המחוקק נכון להיום הינה לצמצם ככל שניתן את הפגיעה האפשרית באינטרסים של העברין המורשע אף עוד בטרם חלוף תקופת ההתיישנות ובעצם מרגע התרחשותה, כל זאת על דרך צמצום פרסום המידע בדבר הרשעתו והגבלתו לתחומים המוגדרים על פי חוק המרשם הפלילי.

לטענת עו"ד סודרי, פרסום דבר הרשעתו של המבקש בכל מאגר מידע משפטי ובכל אתר אינטרנט, מרוקן מתוכן את התכלית של המחוקק והופך את המידע בדבר הרשעת אדם, נגיש לכל דכפין, ואף יותר מזאת, "נצחיות" של התיעוד הממוחשב גם הוא בגדר גורם העומד לרועץ לעולמי עד למורשע ועל כן נשללת האפשרות לשיקומו – בייחוד כאשר מדובר במורשע לראשונה בחייו שהורשע בהליך פלילי.

עו"ד סודרי ביקש דווקא להסתייע בתגובה של המדינה להליך אחר שהוגש על ידו במסגרת בג"צ 3869/08, שם עתר עו"ד סודרי בנוגע לתיקון סעיף 22 לחוק (תיקון מס' 8 לחוק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

3 דצמבר 2009

ת"פ 40112-08 מ.י. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' פלוריס ואח'

המרשם הפלילי ותקנת השבים) – אף שעו"ד סודרי מצא מסיבותיו שלא לצרף את העתירה שהוגשה על ידו, עובדה תמוהה בפני עצמה, שהרי הוא מבקש מבית המשפט להסתמך על תוכן תגובת המדינה כדי לחזק את עתירתו הנוכחית, אך מנסיבות שלא הובררו לבית-המשפט בחר שלא להגיש את העתירה שהוגשה על ידו, כדי שבית המשפט יוכל להתרשם מכלל הטענות שהועלו במסגרת אותה עתירה בבג"צ.

המשיבה סבורה שיש מקום לדחות את הבקשה משלושה טעמים מצטברים, הראשון שמדובר בעתירה חסרת תוחלת הואיל וההליך הפלילי נשוא הבקשה הסתיים לפני למעלה משנה וחצי, במהלך תקופה זו לא הוגשו כל בקשות על ידי המבקש, שמו של המבקש כמי שהורשע בדין פורסם פעמים רבות הן בתקשורת והן במאגרים המשפטיים; שנית, המבקש לא הצליח לשכנע את בית המשפט שנגרמת לו פגיעה חמורה בפרטיותו, כאשר גם עיון בנימוקים שהועלו על ידו אינם מצביעים בהכרח על פגיעה חמורה מזו שנגרמת לכל מורשע אחר בפלילים; ושלישית, המבקש הוא בגדר מי שהורשע בדין, לגביו קובע החוק את עיקרון פומביות הדיון והתרת הפרסום.

הכלל הוא כאמור שמהורשע נאשם בדין גובר האינטרס הציבורי הקיים בפרסום פרטי המקרה ופרסום פרטיו המזהים של המורשע, שהרי עיקרון פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת דוחקים את רגליו של הטיעון בדבר איסור פרסום פרט בדבר הרשעת נאשם בפלילים לפי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים.

דין הבקשה להדחות.

מדובר בפסק דין שיצא תחת ידו של בית המשפט לפני חודשים רבים, פורסם בכלי התקשורת הכתובים, באתרי האינטרנט וכמעט בכל אתר חדשותי, וכן פורסם בחלק לא מבוטל מהמאגרים המשפטיים, כך שאינני יורד לסוף דעתו של המבקש שלא עשה דבר משך חודשים רבים בנדון ונזכר בשלב כל כך מאוחר לעתור לבית המשפט בסוגיה זו תוך העלאת טענה לא מבוססת של פגיעה חמורה בפרטיותו!

איזה פגיעה יכולה להגרם לשמו הטוב של אדם שעה שהוא משלים לאורך זמן עם פרסום מאסיבי שנעשה לאחר הרשעתו בעבירות נשוא כתב האישום, ונזכר לראשונה בטענה של פגיעה בפרטיותו חודשים רבים לאחר פרסום שכזה?

אילו היה ממש בטענתו של המבקש, הדעת נותנת שהיה מגיש עתירתו זו במעמד מתן גזר הדין ועוד לפני שבית המשפט יאפשר את פרסומו בכל מקום ואתר המעוניין בכך, ומשויתר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

3 דצמבר 2009

ת"פ 40112-08 מ.י. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' פלוריס ואח'

המבקש באופן משתמע על כל טענה בנדון בזמן הרלוונטי, ומשניתן פרסום נרחב בדבר הרשעתו של המבקש בדין, אין כל מקום להעלות טענה שכזו בשלב כה מאוחר כאשר איסור הפרסום יורד לשורשו של ענין ופוגע פגיעה ממשית בעיקרון פומביות הדיון, מבלי שיהיה בעתירה ולו טעם לכאורי אחד שיכול להצדיק קבלתה.

גם העובדה שהמבקש הורשע בדין, מטה את נקודת האיזון לחובתו של המבקש. הלכה פסוקה היא שעקרון פומביות הדיון שקבוע בחוק בתי המשפט גובר בנסיבות הענין על הוראות חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים במובן זה שחוק בתי המשפט הוא החוק הרלוונטי לסוגיה זו, ומשכך הם פני הדברים על בית המשפט לשקול את הבקשה בהסתמך על הוראות סעיף 70 (ד) לחוק זה.

הפסיקה הרלוונטית לסעיף זה כוללת בחובה דרישה להוכחת "פגיעה חמורה" בחשוד או נאשם בפלילים, שיכולה להצדיק בנסיבות הענין קבלת העתירה לאיסור פרסום שמו של זה, והפסיקה פירשה מונח זה באופן דווקני שעה שנפסק שאין די בהעלאת טענה בדבר פגיעה במבקש במידה ויפורסם דבר החשד או הרשעה כנגדו, שהרי פגיעה שכזו היא פועל יוצא של כל כתב אישום או חשד שמיוחס לחשוד או נאשם בפלילים, אלא יש צורך בהוכחה ממשית של אותה סכנה צפויה למי שהפרסום בנוגע אליו הוא רלוונטי, ונפסק בשורה ארוכה של פסקי דין שרק במקרים בהם נשקפת סכנה ממשית לחייו של העותר (להבדיל מטענה בדבר השלכות הפרסום על מצבו הנפשי או השלכות הפרסום על עסקיו או על בני משפחתו, לרבות ילדיו הקטינים), בית המשפט יטה לשקול קבלת עתירה שכזו, ולא כך במקרה הנוכחי.

כן נקבע בפסיקה עיקרון שאין דין חשוד בפלילים כדין נאשם שכבר הורשע בפלילים, בעוד שלגבי הראשון בית המשפט יטה לשקול עתירה שמוגשת על ידו של זה כדי למזער את הנזק שעלול להגרם לו במידה ולא ינתן הצו, שהרי עומדת לו לזה חזקת החפות על פי העקרונות המקובלים של כל שיטת משפט, הרי חזקה זו אינה עומדת למי שכבר הורשע בפלילים, ואינו יכול לטעון יותר שפרסום דבר הרשעתו הינו בלתי מידתי ביחס לסיכויי הרשעתו.

סופו של דבר, מצאתי כאמור לדחות את העתירה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

3 דצמבר 2009

ת"פ 40112-08 מ.י. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נ' פלוריס ואח'

ניתנה היום, ט"ז כסלו תש"ע, 03 דצמבר 2009, בהעדר הצדדים.

חאלד כבוב, שופט